

holde Alt luffet for Fjender, Spioner osv., og om det ikke er at antage, at Forholdene nu have forandret sig saameget, at Kieler—Altona Banen ikke vilde være uvillig til at gaae ind derpaa. Jeg har stillet dette Spørgsmaal til den høitærede Minister, fordi dette Punkt atter er berørt idag, og det derhos har saa stor praktisk Betydning for hele vor Handels- og Forretningsverden, at en Ændring i den nuværende Tilstand, hvis den kunde stee, vilde blive hist med stor Taknemlighed og Paastjønne. Selv om det ikke er Tilfældet, at denne Henvendelse om et Rattog var stillet paa et tidligere Tidspunkt, da Forholdene vare væsentlig forskjelligte fra, hvad de nu ere, saa troer jeg forresten, at Farten ikke er af anden Vætskaffenhed, end at den maatte kunne arrangeres saaledes, at Befordringen stete om ikke ved Dampskib lige op til Kiels Havn, saa dog paa en saadan Maade, at man kunde benytte den kortere og hurtigere Vej, hvorved man undgaar den altsfor store Forsinkelse af 24 Timer, som nu finder Sted. Jeg maa tillige, da det netop staaer i Forbindelse med den hele Maade, hvorpaa Postvæsenet forvaltes, sige, at den høitærede Minister selv fuldstændig bekræftede min Øtring om, at, naar blot Postvæsenet fandt et Sted paa sin Vej den tydfte Postforvaltning, saa staaer det stille og veed ikke Raad mere. Den høitærede Minister henviste nemlig til, at det vistnok var Conventionsvanskeligheder, som gjorde, at det er umuligt at skaffe s. Ex. de franske Blade lige hertil under de eiendommelige Forhold, som nu bestaae. Det er dog Noget af det Mærkeligste, der kan høres, at Conventjonen med det nordtydske Forbund skulde være tilstrækkelig til at forhindre os fra selv at faae det udført, som det nordtydske Postforbund vægrer sig ved at besørge. Det er virkelig en ganske simpel og ligefrem Sag at skaffe disse Blade hertil, og hvis jeg ikke frygtede for at trætte det høie Thing, skulde jeg med Fornøielse sige den høitærede Minister, hvorledes vi Andre hære os ad dermed, og denne simple ligefremme Fremgangsmaade kunde det danske Postvæsen ogsaa bruge, naar det blot vilde gjøre sig den Uleilighed. — Den høitærede Minister imødegif

igaar mine Bemærkninger om de forandrede Portobestemmelser for Tidender og Tidsskrifter med en lille journalistisk-oeconomisk Discurs om Forholdet mellem Udgifterne og deres Abonnenter i Provindserne. Jeg haaber ikke, det var den høitærede Ministers Mening at sætte Strid og Splid mellem Bladudgifterne og deres Læsere; snarere troer jeg, at vi maae være den høitærede Minister meget forbunden, fordi han er gaaet saa særdeles langt udenfor sin Vej for at ordne dette Forhold. Smidertid gif den høitærede Minister ud fra en meget urigtig Forudsætning i den Beregning, han opstillede, og navnlig feiler han i høi Grad, naar han gaaer ud fra den Formening, at de Udgifter, som ere forbundne med Udbelingen af Blade til indenbyes Holdere, skulde udgjøre idetmindste eller omtrent Halvdelen af de Udgifter, der paaføres udenbyes Holdere som Afgift til Postvæsenet; dette er ingenlunde Tilfældet. Min Erfaring siger idetmindste, at den langt snarere ikke er en Trediedeel; men dertil kommer nu, at der findes endeel Udgifter og Besværigheder, som knytte sig netop til Provindsforsendelser, og som maae komme i billigt Afslag derimod. Hvis det var den høitærede Finansministers Tanke at bidrage til, at Udgifterne af Blade afholdt denne Postafgift, som de nu lade deres Abonnenter i Provindserne betale, saa har han da ogsaa valgt en høit mærkelig Vej dertil; thi han har forhøiet denne Afgift meget betydelig netop for det Blad, til hvilket han henpegede, hvor denne Betaling udredes af Udgifterne, og forhøiet den paa en saadan Maade, at man kun behøver at være lidt inde i disse Forhold for at vide, at det derved bliver fuldstændigt umuligt for de paagjældende Udgivere at fortsætte det System, som havde den høitærede Ministers Billigelse. Men Hovedspørgsmaalet er jo i Virkeligheden heller ikke dette, om det er den ene eller den anden af de to Parter, der skal betale den Forhøielse, der fremkommer; det Grøieste, Rigsdagen strengt taget har at gjøre med, er at afgjøre, om Postvæsenet med Ret og Billighed kan fordre Mere end det, det nu har oppebaaret i Løbet af 20 Aar. Det er altsaa til dette Punkt, jeg vil holde Sagen,